

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20231001000087 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 във вр. с чл. 627, ал. 2 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от 29.11.2022 г. на ответника „Орбит Металс“ ЕООД срещу разпореждането от 6.10.2022 г. по ч.т.д. № 1773/2022 г. на Софийския градски съд, VI-20 състав, с което:

- е уважена молбата на ищеца „Еко Чентер Демолициони“ ООД за издаване на изпълнителен лист срещу жалбоподателя въз основа на европейска заповед за плащане от 6.10.2021 г., издадена по дело № 8083/2021 г. на съда в гр. Катания, Република Италия /при допуснатата очевидна фактическа грешка в изписване на датата на заповедта, която в диспозитива на разпореждането е 6.11.2021 г./;
- ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски за настоящото производство, както следва: 50 лв. – за държавната такса, 1 600 лв. – разноски за адвокат и 360 лв. – разноски за превод и легализация.

В жалбата се твърди, че процесната европейска заповед за плащане била невалидна, тъй като срещу нея било подадено в срок възражение от ответника и не била влязла в сила. Твърди се, че заповедта не била връчена на ответното дружество, което било видно от върната пощенска обратна разписка с отбелязване „непотърсена“, което не покривало изискванията за редовно връчване по българското право. Поради това неправилно заповедта била обявена за изпълняема от италианския съд с декларация за изпълняемост от 25.01.2022 г. Твърди се, че ответникът узнал за заповедта на 26.04.2022 г., а на 25.05.2022 г. подал възражение срещу нея, прието от италианския съд за редовно на осн. чл. 20 от Регламент /ЕО/ № 1896/2006 г., поради което с решение от 16.06.2022 г. е

постановил производството да продължи по общия исков ред, като е насрочено първо заседание за 8.11.2022 г., пренасрочено за 22.02.2023 г. Твърди се и, че СГС е допуснал нарушение на чл. 185 ГПК и чл. 21, ал. 2, буква „б“ от Регламент /ЕО/ № 1896/2006 г., тъй като се произнесъл въз основа на приложени към молбата документи на италиански език, които не са преведени на български език, а и не са заверени за вярност. Не било проверено и дали европейската заповед е издадена от компетентен съд. Твърди се, че по правилата на Регламент /ЕС/ № 1215/2012 съдът в гр. Катания не бил компетентен, а такъв бил или съдът в Сиракуза /по мястото на изпълнение на процесната сделка/ или българския съд /по седалището на ответника/. В допълнение към жалбата от 30.11.2022 г. се поддържа, че представените ЕЗП и декларация за изпълняемост не съдържат никакви реквизити /отбелязвания/, удостоверяващи кой е органът или лицето, което ги е издало, което компрометирало външната редовност на документите. Твърди се и, че е налице разминаване в съдържанието между представените молба по формуляр А и ЕЗП, тъй като в последната е включена и сумата 4 792 евро, която липсвала във формуляр А. Във формуляр А не бил посочен номер на банковата сметка на ищеца. Не бил приложен в оригинал и формуляр Д /ЕЗП/, а представеният апостил на преписа не бил преведен на български език.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени разпореждането и да отхвърли искането за издаване на изпълнителен лист, както и да му присъди направените разноски. Поискано е и да бъде постановено спиране на изпълнението на европейската заповед на осн. чл. 23 от Регламент /ЕО/ № 1896/2006 г.

Въззиваемият „Еко Чентер Демолициони“ ООД – ищец по молбата – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Еко Чентер Демолициони“ ООД, регистрирано в Република Италия, с молба от 30.09.2022 г., с която срещу „Орбит Металс“ ЕООД, регистрирано в Република България, е било поискано издаване на изпълнителен лист въз основа на европейска заповед за плащане от 6.10.2021 г., издадена по дело № 8083/2021 г. на съда в гр. Катания, Република Италия. Претендира се и присъждане на съдебни разноски за настоящото производство.

Към молбата е приложен препис от посочената ЕЗП от 6.10.2021 г. по формуляр Д от Регламент № 1896/2006 г. Същата е била издадена на осн. чл. 12 от Регламент № 1896/2006 г. и с нея е разпоредено на длъжника „Орбит Металс“ ЕООД да заплати на кредитора „Еко Чентер Демолициони“ ООД следните суми: 273 836,80 евро – главница по договор за продажба от 10.02.2021 г., и сумата 4 792 евро – разноски.

Представен е и препис от формуляр А – молбата за издаване на ЕЗП, от който е видно, че е била подадена на 15.06.2011 г., като се претендира главница в общ размер на **273 836,80 евро**, дължима по договор за продажба от 10.02.2021 г., заедно с лихва от 8 % от 15.02.2021 г. до изплащането.

Според декларация за изпълнимост от 25.01.2022 г. по формуляр Ж от Регламент № 1896/2006 г. настоящата ЕЗП от 6.10.2021 г. е връчена на **16.11.2021 г.** и подлежи на изпълнение в съответствие с чл. 18 от регламента.

Представено е и удостоверение от 3.03.2022 г. по чл. 53 от Регламент /ЕС/ № 1215/2012 относно същата ЕЗП, издадено от съда в Катания.

Посочените документи са представени на италиански език и в превод на български език. Върху италианския вариант на част от документите е положен апостил от 6.04.2022 г., както и печат със заверка на съда в Катания.

Въз основа на издадения от СГС изпълнителен лист е било образувано изп. дело № 20228380406251 на ЧСИ М. Б., с рег. № ***, по което на 16.11.2022 г. е била връчена покана за доброволно изпълнение на ответника „Орбит Металс“ ЕООД.

Към жалбата е представено копие от пощенска обратна разписка за пощенска пратка № RC 2406 6360 4 IT, изпратена от адв. А. Т. /пълномощник на ищеца „Еко Чентер Демолициони“ ООД в производството по издаване на ЕЗП/ до ответника „Орбит Металс“ ЕООД до адреса на управление – гр. София, бул. „Симеоновско шосе“, № 110, бл. 20, ет. 2, ап. 4. Същата е върната с отбелязване – „непотърсен“.

Представено е и искане от 13.10.2022 г. от адв. Д. Г., пълномощник на ответника „Орбит Металс“ ЕООД, до гражданския съд в Катания, във връзка с насрочено за 9.11.2022 г. изслушване относно подадено възражение срещу процесната ЕЗП. Поискано е съдът да постанови отмяна или спиране на изпълнението на ЕЗП, да обяви своята липса на международна компетентност или местна подсъдност, да отмени и обяви за нищожно постановлението за разпоредителни мерки № 4137/2021 г. В обстоятелствената част на искането е посочено, че ЕЗП е станала известна на ответника на 26.04.2022 г. и срещу нея на 25.05.2022 г. е било подадено възражение, като предходното връчване от 25.10.2021 г. следвало да се счита за нищожно. Посочено е, че във връзка с възражението с разпореждане от 14.06.2022 г. съдът е постановил производството да продължи по общия ред и е насрочил съдебно заседание.

Представено е разпореждане от 4.11.2022 г. на съда в Катания, с което по дело № 7087/2022 г. изслушването е било отложено за 22.02.2023 г.

Представено е и определение от 12.01.2023 г. по дело № 7087/2022 г. на съда в Катания, с което е отхвърлена молбата на „Орбит Металс“ ЕООД за обезпечение по висящия спор по възражението срещу ЕЗП, както и определение от 22.02.2023 г. по същото дело, с което е отхвърлено искането за спиране на изпълнението на ЕЗП.

С разпореждане от 2.12.2022 г. по ч.т.д. № 2193/2022 г. на СГС на осн. чл. 627, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 23 от Регламент (ЕО) № 1896/2006 г. е спряно изпълнението на настоящата ЕЗП от 6.10.2021 г. Не е спорно, че същото не е влязло в сила.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предмет на обжалване е разпореждане на окръжен съд, с което издаден изпълнителен лист въз основа на европейската заповед за плащане. Съобразно чл. 627, ал. 2 във вр. с чл. 623, ал. 6 ГПК жалбата се разглежда по реда на въззивното производство и по нея се постановява въззивно решение, т.е. същата е въззивна, а не частна. Изключително компетентен да я разгледа е Софийският апелативен съд.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

I. По молбата по чл. 627 ГПК

Регламент (ЕО) № 1896/2006 г. на Европейския парламент и на Съвета от 12.12.2006 г. за

създаване на процедура за европейска заповед за плащане регламентира специфична автономна общностна процедура, по реда на която се постановява акт на съд на държава членка /заповед за плащане/, изпълняем на територията на останалите държави членки без необходимост от нарочно производство по допускане на изпълнение /екзекватура/. Тази процедура служи като допълнително и факултативно средство на кредитора за бързо и ефективно събиране по съдебен ред на неизплатени задължения по трансгранични спорове, по които не съществува правен спор /съображения 6 и 10 от Регламента/ и по които съдебната намеса се налага единствено, за да бъде снабден кредиторът с изпълнително основание за пристъпване към принудителното му събиране. Според чл. 1 целта на регламента е да опрости, ускори и намали разходите за съдебни спорове по трансгранични дела, свързани с безспорни парични вземания, както и да позволи свободното обращение на европейски заповеди за плащане в държавите-членки чрез определянето на минимални стандарти, спазването на които премахва необходимостта от каквото и да е междинно производство в държавата-членка по привеждане в изпълнение преди признаването и привеждането в изпълнение. Регламентът въвежда унифициран процесуален механизъм, като едновременно с това предвижда прилагане на процесуалното право на държавите членки по отношение на всички процесуални въпроси, които не са изрично уредени в него /чл. 26/. Същевременно, той предвижда, че основните процесуални действия на страните и съда следва да се обективират във формулярите, съставляващи приложения към Регламента.

Уредената в Регламента процедура предвижда следните основни етапи: **1)** подаване от кредитора на молба за издаване на ЕЗП, изготвена съгласно формуляр А, до компетентния съд /чл. 7/; **2)** проверка от съда на молбата и при необходимост даване на указания до молителя за допълване и поправяне /чл. 9 и чл. 10/; **3)** произнасяне по същество на молбата – чрез отхвърлянето ѝ /чл. 11/ или издаване на ЕЗП /чл. 12/, като и в двата случая произнасянето му е необжалваемо /чл. 11, ал. 2/; **4)** връчване на ЕЗП на ответника /чл. 13 – чл. 15/; **5)** при подадено от ответника с установения срок възражение издадената ЕЗП не влиза в сила, като в зависимост от заявеното от кредитора заповедното производство или се прекратява или се трансформира в национално редовно гражданско исково производство /чл. 17/; **6)** при липса на подадено възражение в срок ЕЗП влиза в сила, което се удостоверява от съда по произход чрез издаване на декларация за изпълнимост по формуляр Ж /G/ от приложенията към Регламента /чл. 18/; **7)** влязлата в сила ЕЗП се привежда в изпълнение съобразно правилата на чл. 21.

Привеждането в изпълнение на ЕЗП се регулира от националното законодателство на съответната държавата членка по изпълнението при спазване на минималните стандарти на чл. 21. Същите предвиждат, че ЕЗП се привежда в изпълнение при същите условия, както и изпълнимо решение, издадено в държавата-членка по привеждане в изпълнение /чл. 21, ал. 1, изр. 2/, т.е. без да е необходимо провеждането на нарочно производство по допускане на изпълнение и без възможност за оспорване. Издадената от съд на друга държава членка ЕЗП е съдебно изпълнително основание в Република България по чл. 404, т. 2 ГПК – като акт на чуждестранен съд, който подлежи на изпълнение на територията на Република България без нарочно производство. Прякото ѝ изпълнение обаче не я превръща в пряко изпълнително основание, т.е. такова, което да подлежи на изпълнение без необходимост от издаване на изпълнителен лист. Заповедта се привежда в изпълнение по същия ред, който е предвиден за български съдебен акт, а именно – чрез издаване на изпълнителен лист от компетентния съд по чл. 627, ал. 1 ГПК, но в отлика от общия ред на обжалване по чл. 407 ГПК разпореждането по искането за издаване на изпълнителен лист подлежи на въззивно и касационно обжалване.

Съобразно чл. 406, ал. 1 ГПК, за да издаде изпълнителен лист, българският съд проверява дали актът е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащото на изпълнение вземане срещу длъжника. Доколкото се касае до чуждестранен акт съдът проверява и дали вземането може да бъде изпълнено със способите на българския закон, а когато това е невъзможно, той постановява заместващо изпълнение, което може да удовлетвори кредитора – ал. 2 на чл. 406 ГПК.

Същевременно, наличието на условията по чл. 406, ал. 1 ГПК българският съд проверява единствено въз основа на документите, предвидени в чл. 21, ал. 2 от Регламента, а именно: **а)** копие от ЕЗП, обявена за изпълнима от съда по произход, която изпълнява условията, необходими за установяване на нейната автентичност; и **б)** при необходимост превод на ЕЗП на официалния език на държавата-членка по привеждане в изпълнение, **в съответствие със законодателството на същата държава-членка**; преводът се легализира от лице, което е компетентно да извършва това в една от държавите-членки. При извършването на тази проверка съдът не може да проверява правилността на издаване на заповедта, нейната редовност и дали тя подлежи на изпълнение.

Поради взаимното доверие между правосъдните системи на държавите членки на ЕС следва да се приеме, че изпълнителен лист следва да се издаде винаги, когато са представени документите по чл. 21, ал. 2 от Регламента. Българският съд следва да зачете чуждестранната ЕЗП, както тя е издадена, и да издаде изпълнителен лист за същото парично вземане, за което чуждестранният съд е уважил молбата за издаване на ЕЗП. Особеностите на начина на издаване и формулировките в ЕЗП са ирелевантни, тъй като самата ЕЗП не подлежи на проверка и контрол от съда на държавата по привеждането ѝ в изпълнение. Достатъчно е от съдържанието на ЕЗП да може да се изведе волята на съда по произход по отношение на нейния предмет, който да се приведе в изпълнение, независимо от степента и начина на индивидуализация на този предмет. Същевременно, от двете изисквания на чл. 21, ал. 2 от Регламента само първото е безусловно изискуемо от самия регламент. Изискването за превод по чл. 21, ал. 2, буква „б“ е нужно да се спазва само *„при необходимост“*, а такава е налице, когато това е *„в съответствие със законодателството на същата държава-членка“*. От това следва, че превод задължително следва да има само, ако е изрично предвиден в законодателството на държавата по изпълнението, в който случай важи и изискването на чл. 21, ал. 2, буква „б“, изр. 3 от регламента – преводът да е легализиран. Изискване за превод в българското процесуално право не е установено – вж. чл. 627 ГПК.

Според настоящия въззивен състав горните изисквания са спазени по отношение на процесната ЕЗП, поради следното:

1. По настоящото дело са представени заверени копия от ЕЗП и от декларацията за изпълнимост – така, както те са издадени от съда по произход /съда в гр. Катания, Италия/. Същите са представени на италиански език и в превод на български език, който превод удовлетворява изискването на чл. 21, ал. 2, буква „б“ от Регламент № 1896/2006, доколкото българското процесуално законодателство /ГПК/ не поставя специални изисквания в тази насока – нито за наличието въобще на превод, нито за неговата легализация в хипотезата на чл. 627 ГПК. Цитираната от жалбоподателя разпоредба на чл. 185 ГПК е приложима само за писмените доказателства по делото, а в случая тези документи нямат характера на доказателства, а на препис от изпълнително основание по чл. 404, т. 2 ГПК. Отделен е въпросът, че дори и чл. 185 ГПК не изисква легализация на превода, а такъв може да извърши и самата страна, което в случая е сторено. Същевременно, както изискването за превод по чл. 185 ГПК, така и това по чл. 21, ал. 2, буква „б“ от Регламента имат една цел – да разбере съдът по изпълнението съдържанието на

изпълняваната ЕЗП. Тази цел е постигната от строго формалното съдържание на ЕЗП, доколкото самият формуляр към регламента е преведен на всички езици на ЕС, вкл. и на български. Дори и да липсваше приложен превод на процесната ЕЗП, съдът би могъл да разбере какво е съдържанието на същата при сравнението между българския формуляр и попълненото съдържание, което главно се изразява в записани цифри на суми и отбелязване на предварително лимитирани опции за избор във формуляра. Самият жалбоподател не твърди, че първоинстанционният съд погрешно е разбрал съдържанието на ЕЗП, нито твърди неразбиране от жалбоподателя на нейното съдържание, при положение, че сам описва същото и сам твърди, че е предприел защита по същество срещу ЕЗП пред италианските съдилища.

Противно на доводите на жалбоподателя върху италианския вариант на документите е положен ръкописен подпис на съдия и печат от съда, който ги е издал, а така също и апостил /без последното да е било нужно/. Те съдържат всички изискуеми реквизити, удостоверяващи кой е съдът издател, като няма изискване във формулярите да се посочват имената на конкретния съдия – изискването е за подпис и печат, което е спазено. Поради това е изпълнено изискването на чл. 21, ал. 2, буква „а“ – за наличието на копие от ЕЗП, обявена за изпълнима от съда по произход, която изпълнява *условията, необходими за установяване на нейната автентичност*. Посочената формулировка е широко използвана и в други нормативни актове на общностното право на ЕС в сферата на съдебното сътрудничество – напр. чл. 37, ал. 1, буква „а“, чл. 42, ал. 1, буква „а“, ал. 2, буква „а“, бл. 58, ал. 2 от Регламент № 1215/2012 и др. Във всички тези случаи съдържанието на понятието е еднакво – приема се, че необходимите условия за установяване на автентичността на чуждия съдебен акт *се определят от правото на държавата членка по произход*, а не в това на държавата по изпълнението.

Останалите представените от молителя документи нямат отношение към искането за издаване на изпълнителен лист по реда на чл. 627 ГПК, тъй като са извън обхвата на изискуемите документи по чл. 21, ал. 2 от Регламент № 1896/2006. Искането за издаване на ЕЗП по формуляр А не е част от самата ЕЗП, а изискването на чл. 12, ал. 2 от регламента е относимо само към нейното връчване на ответника с цел неговото по-пълно информиране за кредиторската претенция. Представеното удостоверение по чл. 53 от Регламент № 1215/2012 пък е напълно ирелевантно, тъй като Регламент № 1896/2006 дерогира същия в приложното си поле предвид специалния му характер, а той урежда други документи, удостоверяващи изпълняемостта на ЕЗП пред органите на държавата по изпълнението.

Ирелевантни към предпоставките за издаване на изпълнителен лист са останалите наведени от жалбоподателя оплаквания – дали ЕЗП е издадена от компетентен съд, дали има съответствие между съдържанието на молбата за ЕЗП и ЕЗП досежно присъдените суми, дали е посочен номер на банкова сметка на ищеца във формуляра. Евентуалната проверка на тези изисквания изисква преразглеждане на процесуалната законосъобразност на ЕЗП, което е извън правомощията на съда по изпълнението.

2. Що се отнася до доводите срещу редовността на връчване на ЕЗП на ответника, въззивният съд намира следното:

Според чл. 12, ал. 5 от Регламент № 1896/2006 съдът, който е издал ЕЗП, осигурява връчването на заповедта на ищеца в съответствие с националното си законодателство по начин, който отговаря на минималните стандарти, посочени в чл. 13 – 15, което може да бъде с удостоверяване или без удостоверяване на лично получаване от ответника. Според практиката на Съда на ЕС, ако

не бъдат спазени уредените от Регламента минимални изисквания относно връчването, би било застрашено равновесието между преследваните с общностния акт цели за бързина и ефективност, от една страна, и за зачитане на правото на защита на ответника, от друга[1]. Прието е, че при липса или нередовност на връчването ЕЗП не влиза в сила, поради което евентуално издадената декларация за изпълнимост е недействителна, но защитата на ответника срещу подобен порок не може да се извърши по реда на чл. 20 от Регламента, а следва да се уреди в националното право на държавата по произход на ЕЗП[2]. Същественото е, че обявяването на недействителността на декларацията за изпълняемост поради ненадлежно връчване може да се извърши само от съдилищата на държавата, в която е издадена ЕЗП, **а не от съдилищата на държавата по изпълнението** – ако е различна от тази по издаване на ЕЗП.

Поради горното в настоящото производство по чл. 627 ГПК не може да се проверява законосъобразността на издадената декларация за изпълнимост от италианския съд, която пък е следствие на връчването на ЕЗП, удостоверено от съда по произход за надлежно на **16.11.2021 г.** В настоящото производство не подлежи на проверка надлежността на връчването на ЕЗП, тъй като единствените документи, които се проверяват са тези по чл. 21, ал. 2 от Регламент № 1896/2006. До обявяването на декларацията за изпълняемост за недействителна от съответния италиански съд всеки друг съд на държава членка на ЕС следва да я зачита, вкл. удостовереното в нея връчване на ЕЗП, **още повече, че връчването се извършва по процесуалното законодателство на съда по произход** /в случая – Италия/, макар и при съобразяване на минималните стандарти по чл. 13 – 15 от регламента. Ето защо само съдът по произход на ЕЗП може да установи, потвърди или отрече надлежността на връчването на ЕЗП, а не и съдът по изпълнението на същата. По тази причина този довод на ответника не може да се проверява в настоящото производство по чл. 627 ГПК.

Ето защо така представените документи изпълняват и двете условия на чл. 21, ал. 2, буква „а“ и „б“ от Регламента. Процесната ЕЗП отговаря на изискванията по чл. 406, ал. 1 ГПК – същата е редовна от външна страна и удостоверява подлежащи на изпълнение вземания срещу ответника, поради което правилно е постановено издаване на изпълнителен лист въз основа на нея.

С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна, а обжалваното разпореждане следва да се потвърди.

II. По разностите за производството

При този изход на спора на молителя следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за въззивното производство в размер на 5 476 лв. /равностойност на 2 800 евро/ – за адвокатското възнаграждение за въззивната инстанция по договор за правна защита от 23.01.2023 г., фактура № 923/17.01.2023 г. и банково извлечение от 26.01.2023 г. Ответникът е направил възражение за прекомерност на възнаграждението, което е неоснователно. Изчислено съобразно чл. 7, ал. 7 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на база половината от стойностите на претендираните суми минималното възнаграждение възлиза на 15 549,01 лв., което е повече от уговореното по настоящото производство – 5 476 лв.

Настоящото въззивно решение подлежи на касационно обжалване пред ВКС по общия ред на глава 22 от ГПК – това следва от чл. 627, ал. 3, изр. 2 във вр. с чл. 623, ал. 6 ГПК. В закона не е предвидено изключение от правилото на чл. 283 ГПК относно продължителността и началото на

срока за обжалване, поради което този срок е 1-месечен от връчване на решението и за двете страни. Правилото на чл. 627, ал. 3, изр. 3 ГПК е приложимо само за въззивното обжалване на първоинстанционния акт, но не и за касационното обжалване на въззивното решение.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

---

[1] така решение от 4.09.2014 г. по дела № С-119/13 и С-120/13 на СЕС.

[2] пак там и решение от 6.09.2018 г. по дело № С-21/17 на СЕС.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждането от 6.10.2022 г. по ч.т.д. № 1773/2022 г. на Софийския градски съд, VI-20 състав.

ОСЪЖДА „Орбит Металс“ ЕООД с ЕИК – 203625347, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 110, бл. 20, ет. 2, ап. 4, **да заплати на „Еко Центер Демолициони“ ООД**, регистрирано в Търговската камара на Югоизточна Сицилия с № 05373940872, със седалище и адрес на управление – Република Италия, гр. Мистербианко, ул. „Винченцо Флорио“, п.к. 95045, **на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 5 476 лв.** – разноски за производството пред САС.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____